

O mojem spominu na Sobo 25

Borut Burger

Kaj je še v mojem spominu o Sobi 25 po štiridesetih (!) letih? Kolegi, s katerimi sem se prijavil in prišel v studio prof. Ravnika, v sobo, ki je bila v drugem nadstropju faksa in ima številko 25. Tam smo potem viseli vsak dan in čakali, da se začne študijski program. Pa se ni zgodilo nič takega. Nekateri so obupali in odšli drugam. Prišle so govorice, da je stari Ravnikar brez svojih asistentov. Mi čakamo, stari se skriva v svoji sobi in nas ignorira, včasih pride ven, ker mora najbrž na WC, včasih kakšno navrže. Mi smo v sobi, in ker se nič ne zgodi, pričnemo nekakšen

svoj program. Enkrat Fuzdo prineše porno film, jaz ga vrtim, ker sem imel projektor. Ravnikar pride v zatemnjeno sobo, nekaj časa gleda film, nato pristopi k meni in me vpraša, če bi posnel film o Plečniku. Popolnoma presenečen odgovorim, da seveda bi, čeprav mi ni jasno, zakaj ravno o Plečniku, ki je takrat čisto 'out of time', pozabljen, nekakšen zadrt klasicist. Tako sem dobil seminarško nalogu. Ne spomnim se, kako so do seminarške prišli drugi, najbrž ima vsak svojo zgodbo, ki se zgodi največkrat naključno. S Sovo se lotiva snemanja, ker sva imela 8 mm kamero. Posnameva nekaj kadrov, Ravnikar si vzame čas in gremo okrog Nuka. Slavni profesor razlagajo osebno enemu študentu – kakšen privilegij! Ravnikar si lahko videl samo na predavanju, potem pa si imel opravka le z asistenti, s standardnim programom in tradicionalno disciplino. Na koncu se je nekaterim uspelo prebiti v

nebesa, ampak tudi tu se izvršuje le njegov (božja) volja. Jaz pa pred Nukom, da posnamem film! Ravnikar razlagajo o Plečnikovi zamisli fasade, o pomenu vogala, o ogrlici in 'štimumu', ki ga naredi zahajajoče sonce, o 'štimumu' v Klimtovih risbah. Poznate Klimta? Ne? Dejte no, in gre. Jaz grem potem raziskovati secesijski Dunaj in odkrijem vso tisto svetovljansko kulturo, blišč imperiju in Plečnika deset let pred tistem famoznim odkritjem Plečnika naših postmodernistov in vseh tistih, ki nam razlagajo Plečnika do današnjih dni. Lepe slike, razkošne edicije, ki ne dosežejo besedila, ki ga je o njem napisal Ravnikar davno prej.

Kar naenkrat se začne tudi študijski program. Ravnikar prične s predavanji, sledi presenečenje, ker predavajo tudi zunanjih vabljени predavatelji, ki večinoma sploh niso

Borut Burger, AB, No 5, 1972

arhitekti, ampak v tistem času vidni sociologji, znani urbanisti, pa tudi kakšen arhitekt. Kaj se dogaja? Prejšnje generacije so v isti sobi pridno risale arhitektonске programe pod skrbnim nadzorom treh asistentov. Risali so še prejšnje leto, jaz pa v tistem semestru še nisem potegnil crte. Poslušam predavanja iz urbane sociologije. Film je dobival nove kadre, Ravnikar se je držal za glavo. Kaj pa je to? To je pa čisto trivialno! Zakaj pa ste posneli to žensko? Dejte no. Nekateri kadri so tudi uspeli, kot na primer sence na fasadi Nuka. Prikaz Plečnikove arhitekture na filmu je nedvomno presegal moje in Sovino znanje ter najine zmognosti. Na koncu semestra sva zmontirala posnete kadre. Film je potem enkrat skrivnostno izginil iz mojega predala. Mislim, da je 'corpus delicti' vzel Ravnikar. Kdo bi sicer? Plečnika pa sem dojemal počasi, z leti. Takrat monumentalne arhitekture ni bilo mogoče misliti. Hiše naj se gradi-

FILM O JOŽETU PLEČNIKU

Študijska naloga
Burger Borut in Souvan Tomaž

Prezentirati arhitekturo z medijem kot je film, angažira arhitekta drugače kot profesionalnega filmaškega delavca. Arhitekt doživlja arhitekturo drugače in njegovo sporočilo je zanimivo. Zakaj bi filme o arhitekturi snemali samo filmařji? Posneti film o našem Plečniku za katerega mislim, da ga moja generacija slabo pozna pa ni samo dobra študijska naloga o arhitekturi ampak izostri vse tiste čute, s katerimi arhitekt razpoznavata in razumeva okolje v katerem živi in v katerega tudi sam pomega.

Skica je edini način zapisovanja, ki ga gojimo na naši šoli. Zanemarjamo fotografijo, ki sicer skici ni adekvatna, je pa način izražanja, ki nam na šoli ne bi smeli biti nepoznan. Podobno lahko ugotovimo tudi za film, ki omogoča, da zaznamo gibanje. Arhitektura ni le statična oblika ampak živi, ker zadeva ob njo življenje. Ideja, da snemajo študenti na šoli film, ni čisto nova, ostaja le kot neobičajen eksperiment, katerega pomen ne znamo pravilno oceniti. Dilm in fotografija bi morala biti poleg risanja enakovreden način izražanja. Kot gojimo kulturo risanja bi morali ustrezno gojiti tudi filmski in fotografiski izraz, saj skica idanes več edini način zapisa arhitekta.

Iz strani AB No5, 1972

My memories of Room 25

Borut Burger

What remains in my memory after 40 years; colleagues with whom I applied and was accepted into the studio of Professor Ravnikar on the second floor of the Architecture department building in the room number 25. We were hanging around there for days waiting for the study program to begin. But nothing happened. Some students gave up and went elsewhere. We heard rumours that Professor Ravnikar had dismissed all his assistants.

We are waiting, the old man is hiding in his room ignoring us, he occasionally comes out probably going to the bathroom, and mutters something on the side. We are in the room and because nothing happens, we start some program of our own. Once Fuzdo brought a pornographic film, I operated it as

I had a projector. Professor Professor Ravnikar enters the darkened room and watches the film for few minutes then approaches me and asks me if I would make a film about Plečnik.

I was completely taken by surprise but answered: 'yes of course I would' although I did not understand why about Plečnik, who was at the time a completely forgotten, stubborn classicist of some sort.

That's how I got my first assignment. I do not remember how I got the next one and I believe all of us have their own story, mostly random and accidental. We started recording the film about Plečnik with Souvan as we owned an 8mm camera. Professor Ravnikar took his time and we went sightseeing the Plečnik's national library building.

It was quite unbelievable that famous Professor was communicating with us students on one to one basis; a big privilege! Profes-

sor Ravnikar could be seen only when lecturing and students only communicated with his assistants, standard program and traditional discipline. At the end some students were invited to the heaven the so called drawing room at the top floor but there they had to work only by the Professors strict (God's) will.

And I was there in front of Plečnik's building to make a film! Professor Ravnikar was talking to me about Plečnik's ideas about façade, the importance of the corner, the necklace and the atmosphere of the sunset, mentioning Klimt's drawings.

'Do you know Klimt?' he asked me. 'No,' I said. 'Go on then' he said and went away. Afterwards I went into researching all about the turn of the century art movements in Vienna, and discovered all that cosmopolitan culture, splendour of the Austro-Hungarian Empire and architect Plečnik. This was ten

years prior to post-modernists famously rediscovering architect Plečnik and everybody talking about him. All the beautiful pictures, luxury editions, which are mostly incomparable to the essay written about Plečnik by Professor Ravnikar long ago.

Suddenly our study program started with Professor Ravnikar's lecture followed by invited external speakers, who were mostly non-architects, but recognized sociologists, urbanists and practising architects.

What was going on? Previous generations were in the same busy room drafting their architectural programs under the close supervision of three assistants but I had not drawn a line in the whole semester and we were following courses lectures on urban sociology.

The movie was getting new cadres and Professor Ravnikar was complaining 'What is this? This is quite trivial! Why did you record

ZAKAJ PNEUMATIKA ARHITEKTURA?

Stale nujnegački proces sodobne družbe, ki sledi novim prostorskim naseljevnim delujevje prej konstruktorjev na okrovje amotizacije propisje, ki zahteva dve deset letnikov arhitekturo po dnevih od 30 do 30 let. Tretje željo, da se maksimalno uporabljam sestavni elementi, kar je stalo opozorjajoči potrebu in takratne razmere, da sledi od 15 do 20 let. Pri posamezniki amotizacije bi moral biti vreden, da je arhitekt (t.j. ekonomika amotizacije), kjer leta za objektu odlet fukor na staciji lakov caserat te predstavlja diktatorje amotizacije. Te poravnje napravljajo si statistični podatki. Ni takoje zadnjevištvo številčnih delalik površina v Sloveniji in resnične zahteve po dodatnih delalik površinah, ki jih trenutno potrebujejo. Nove urabotne in tehnične inovacije so pri nas nezaobljene naj posegev v monopoličnost podjetij in gradbenih skup.

Pneumatika arhitektura oz. pneumatika televidenja pojavlja se v naseljih, ko je klasičnosti konvergencijam na mernim mudiči zahvaljujoča široka televizijska okupacija, ker so gradbeni strelki prevzeli. Če bi hoteligradiči varen 650-nim dolžini kolikor bi se delas v Sloveniji breaštevni tehnologiji pravljene slike televizijske in klasične mudič. Če gradimo visoko poravnječ s mudičem in ta jih posneljati v naslednjem tempu (t.j. popredje 5 na leto, bl. meste na 100 mudičev) inigranje leva 200. Posamezne živote, da se ostrenje amotizacije, ki je bila vredna gledanja, da se arhitektujo in poskušajo započeti vratit k zavetniku. Delodobna pneumatika konstrukcije, ki je bil pri tem dozgo opazljivo izredljiva na skladljive prostore ali največ za eksperimentalne razstave paviljone, pa v svetu je vselej včas obnovit.

1. ideja
2. koncept inštanc
3. zbiranje podatkov
4. obdelava podatkov
5. sistem podatkov
6. akcija in realizacija projekta
7. realizacija projekta

1. Pneumatika arhitektura je področje, ki je že prej občudno. K budžetu pa sta niso vstopuhli zasebno-oddeleni in neprisotni tudi konkurenčni partner, skrbniški in skupni problem gradnje televizijske poti za sas. Budžeta nači je ob tem primerno odgovorja s funkcionosnosti, ekonomičnosti in s.v. ročnikom, preveden in urbanističnih problemih glede postirne pneumatike televizijske.

2. Poleg zgodilnih karakteristik pneumatičnih konstrukcij smo se oddobili previdnosti tudi konkurenčni partner, skrbniški in skupni problem gradnje televizijske poti, ki niso haj ved kot zastreševanje. Vendar so to vredne splošni podatki, ki niso haj ved kot zastreševanje. Pri podrobnejših opisih, ki so verodostojni na neko pravodoločno firmi, pa nastopi razni problemi, da so podatki pomembnejši in dovoljti se podajo celotne slike problema.

4. Zbrana informacija je bila trsta urejena, kar je bila, glede na nemeno izboljšala in konkreterje v literaturi, dodači televizna satniga. Informacije glede televizijske poti dali tudi sa Rep. istek, skupnosti, v Elazu - vrabci, DIP - agricenter, Zavodu S. Ilončiča - podatki. Ekonomski primerjave med klasično in pneumatiko televizijske poti, pa tudi podatki po amotizaciji in zasebno televizijski poti, pa tudi podatki po amotizaciji. TRIMO, za pneumatiko konstrukcije pa so ramili podatki varovne deluglati in drugih domačih preizvajalcev. Prav tako smo izvedeli tudi primerjave s televizijskimi kalibracijami. Primerjave, dejanski zaokružek te amotizacije, so nam dale dovolj upodobitvene, ki vredno potrebuje uporabljencem pneumatik bolj v te namenu.

3. Budžeta nači je bila predložena skupje, zato smo načeli klicko brošura, ki poleg opredeljenja splošni in modusum uporabe pa primeri in izvedeni konstrukciji vseboti tudi studije konstrukcije prima pneumatike televizijske.

6. Razkrivajo nači je bil prej v enostavno informacijo dali v roke predmetov strokovnjakov in odobjejci: hrani, ki naj bi jih tako zainteresirali za tak radni gradbi. Akcija pa postavljiva prvič televizijski (in splet) na amotizacije s strelčnost medvestnosti uporabe teh konstrukcij je v telu, ki nadom menja bl. mudičev, podatki pa vredni vredni in zelo interesantni in verjetno edinstveni nači. Konstruktivni predstavništvi gradnje, ki je posevno pogoj za podelit konstrukcij in s tem za serijsko proizvodnjo.

5. SKRIPTA ZA PNEUMATIKE KONSTRUKCIJE
Borut Burger
Bože Podlogar
Tomaž Souvan

Borut Burger, Božo Podlogar, Tomaž Souvan, 'Tegnjena streha', izdelava modela v tovarni *Induplati* Jarše
farmi je pravi duh sobe št. 25; vsak je druga žival, ampak vsi posamezniki se derejo skupaj, v skupni farmi. Efekt je bil (posebno za druge goste) nedvomno zelo prepričljiv.

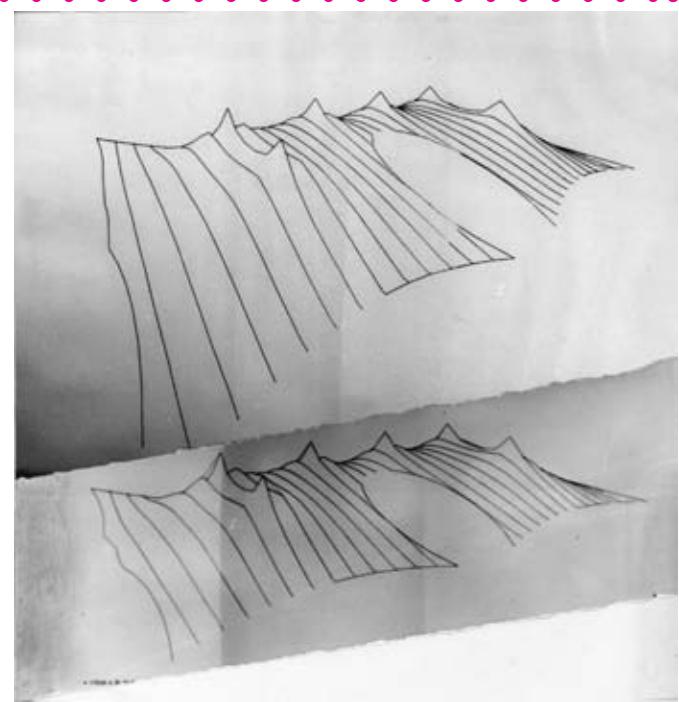
jo s poceni in tudi iz zavrnjenih materialov za krajšo dobo trajanja, hiše naj bodo premične, saj tako tudi živimo (bomo živel). Zidanje in masivne konstrukcije so zgodovina, tukaj so lahke konstrukcije (Fuller, Otto Frei), pnevmatske konstrukcije. Tako smo se lotili pnevmatske arhitekture Souvan, Podlogar in jaz, nastala je še ena brošura v Sobi 25. Kolaž in tipkarija, nobenega risanja. Kinetična arhitektura je tudi naslov moje diplome. Poleti v Londonu, ko sem na AA poslušal predavanja in gledal diase Archigram na treh projektorjih hkrati, sem bil še bolj prepričan, da je to prava tema. Ravnikar mi je sicer predlagal, da bi kot diplomsko nalogu narisal ljubljanske gostilne, 'pajzelne' in bifeje ter modele, ki so tičali tam noter. Takrat sem bil res 'junc', ko nisem sprejel tega izziva. Kljub temu pa ni bilo vse pozabljeno. Ravnikar je predlagal, da se prekrije antične mozaike pri osnovni šoli Majde Vrhovnik zlahko, lebdečo proso-

jno streho, omogočil nam je prvo naročilo. Žal ni uspelo, da bi bila konstrukcija strehe prednapeta plastificirana tkanina brez podpore. Izvedena je jeklena tlačna konstrukcija na stebrih, tkanina je le položena, ni napeta. Ampak to je že druga zgodba.

Soba 25 utripa tudi kot celota, spontano, brez Ravnikarjeve pobude. Najprej seveda v gostilnah, kjer so običajno zbrani vsi, največkrat v najblžji Lipi, pa Lovec, Kršanke, Činkole, klet Uniona. Enkrat menda pride Ravnikar, a kmalu pobegne, vzdušje je utrgano. Kump ima točko in bruha ogenj, slika Tita na steni je zakrita z duplerico Starta, velika slika divjadi iz Lipe je kmalu v Sobi 25 itd. Tu je točka farma (režija Fuzdo), kjer se derejo vsi naenkrat, ampak vsak je druga žival. »Slavuj, mukaj!« prigovarja Fuzdo Slavcu, ki se mu zdi to bedasto, čeprav je že primerno opit. V

Nekako tako se dogaja tudi v Sobi 25. Ni skupnega idejnega programa – manifesta, vendar spontano nastane skupen 'časopis' AA na pisalnem stroju in ciklostilu. Prispeva večina prebivalcev Sobe 25. Vsak piše po svoje, o svojih projektih, idejah in videnjih, ni uredniške politike, združuje atmosfera svobodne kreacije, duh tistega časa. Cjene ima v žepu rdečo knjižico Mao Dzedonga, Slavc v svoji standardni sivini stalno nosi Kevin Lynch, Kump propagira anarhistične ideje. Potem se to razmnoži, spne v celoto in nastane AA, časopis Sobe 25. Nastane svobodna katedra, pridejo najrazličnejši predavatelji, arhitektura ni več hermetična,

Danes mi je jasno, da sem imel velik privilegij, da sem se znašel v Sobi 25 prav v tistem letu. V sobi, smo bili najrazličnejši modeli in Bojana, se med sabo odlično štekali, v sobi, kjer je potekal enkratni eksperiment svobodne ustvarjalnosti, čisto nasprotje standardnemu, togemu učnemu programu. Kot mi je znano, Ravnikar ni bil pristaš politehnične vzgoje arhitektov, ampak je zagovarjal akademski način izobrazbe. To seveda ni mogoče pri tolikšnem številu kandidatov za njegov studio in so zato tudi pri njem nastajali arhitekti podobno kot pri drugih profesorjih na fakusu, po nekem učnem programu, ki so ga izvajali asistenti. Tu ni omogočena tista svobodna ustvarjalnost študenta, ni neposrednega stika s profesorjem, ki bi usmerjal študenta individualno,

Borut Burger, Božo Podlogar, Tomaž Souvan: 'Tegnjena streha'.

this woman? Please ...'

Some shots were also quite good like the shadows on the facade. Movie Presentation of Plečnik's architecture on film was certainly beyond our capabilities. At the end of semester we edited the recorded scenes but the film mysteriously disappeared from my drawer and I believe that 'corpus delicti' was taken by Professor Ravnikar. Who else could it be? My understanding of Plečnik improved gradually over the years.

At the time monumental architecture was not an issue. Houses were to be built with inexpensive or even discarded materials, they shouldn't last, the house should be mobile, and serve the needs of future living. Solid masonry construction was considered history, we were admiring lightweight constructions (Fuller, Frei Otto), or pneumatic constructions. We started researching inflatable architecture: with Souvan and Podlogar

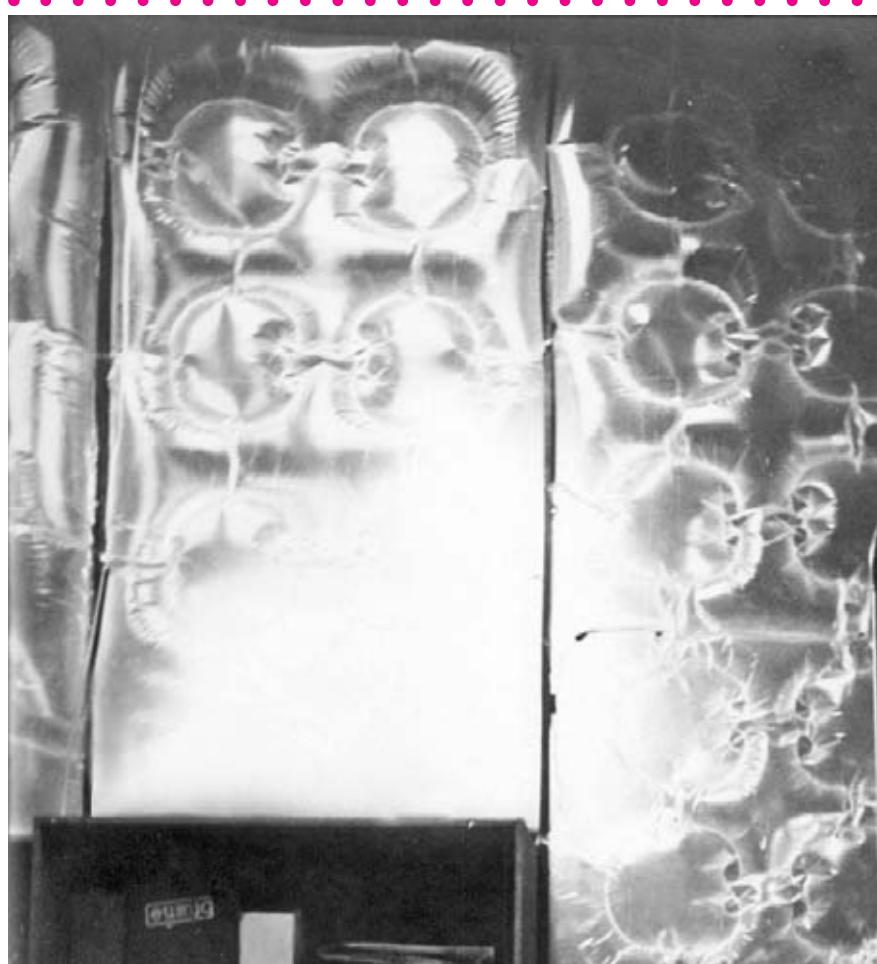
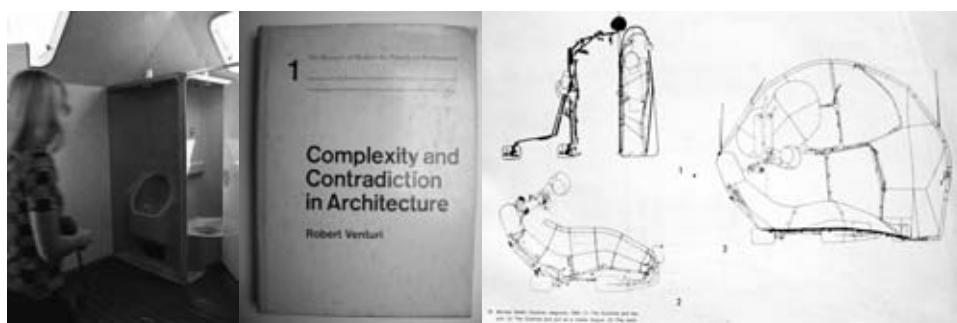
we designed a brochure with only text and pictures but no drawing. Kinetic architecture is the title of my diploma thesis. After I attended courses at the AA in London and watched multi-screen projections of Archigram projects. I was even more convinced I was on the right path..

Professor Ravnikar suggested me a thesis about the pubs in Ljubljana. I would make a sketch of the places together with the people that were sitting in there at the time. I was still quite young and stupid and I didn't accept the challenge. However, not everything is forgotten. Professor Ravnikar got us the first project in Ljubljana to design roof cover for the ancient mosaics with light and floating translucent roof. Technically it was not carried through according to our proposed construction principles, but this is another story. Students of Room 25 also had dynamics of

their own as a group without input and interventions of Professor Ravnikar.

The pubs where everybody gathered were the nearby Lipa, Lovec, Križanke, Činkole and Union cellar. Once even Professor Ravnikar joined us but soon he escaped as the atmosphere was too wild. Kump has a performance spitting fire, Tito's picture on the wall is obscured by pages from Start magazine, the big painting of game animals from Lipa ends up in the Room 25. Special performance of animal farm directed by Fuzdo with everybody shouting at once as a different animal. 'Slavuj say moo' is Fuzdo telling to Slavuj, who is finding it a little silly although he is partly drunk. The farm presents the true spirit of Room 25, where everyone is a different animal howling together in our common farm. The effect was definitely quite persuasive.

Something similar is going on in the Room 25. There is no common ideological program, no manifesto, but an internal newspaper 'titled AA' published spontaneously, typed and cyclostyled. Majority of the student members contribute. Everyone writing in their own way, about their own projects, ideas and visions, without editorial policy our common denominator is the atmosphere of free creation, the spirit of the time. Cjene has the red book of Mao Zedong in his pocket, Slavc is always carrying the book by Kevin Lynch in the pocket of his gray jacket, Kump propagates anarchist ideas. All this was put together, copied and stapled together and the AA newspaper of Room 25 was started. We had chair speakers coming from different academic fields and architecture was not a hermetic discipline anymore but related to different other areas of knowledge and activities.

Jurij Kobe: Mehka stena, 1971

kar je bistvenega pomena za njegov razvoj. Ravnikar je tisto leto, ko je prekinil s svojimi asistenti, zastavil delo v studiu skrajno radikalno, interdisciplinarno, dopuščal je svobodno voljo študentov, osebno je delal s svojimi študenti. Idealno in utopično.

Tako seveda ni dolgo trajalo. Jeseni je bilo že vse, kot je morallo biti. Moja generacija je zasedla položaje Ravnikarjevih asistentov in vse je bilo tako kot prej. Stari je povsem odnehal in je bil spet skrit v svoji sobi. Kmalu potem je prišla ideologija postmoderne, arhitektura je bila spet umetnost, kot je zapisal nekje eden od njenih protagonistov, ki je uspešno zastavil kariero na fakusu. Dogajanje v sobi št. 25 je pozabljeno, nikoli ovrednoteno, čeprav še vedno vredno razmisleka. Danes pišemo le še spomine.

PNEUMA

Zdaj je že skrajni čas, da uredniku Cjenetu napišem članek o pneumi, ki mu ga menda dolgujem že skozi(vse) štiri številke. Nerodno je le to, da sem za prvotni članek hotel uporbiti še napiseno uvodno besedo za katedro o pnevmatskih konstrukcijah (in se izmazati z najmanjšim trudem), sedaj pa ugotavljam, da ima ta samo že zgodovinsko vrednost. Napisati pa moram sedanj nekaj čisto drugače.

Nekaj misli iz prvotnega uvoda je tu:
Naše tradicionalne hiše so predrage in predogo trajajo...večina današnjih hiš je preveč togih in se težko prilagaja novim zahtevam...zasedajo lokacije, ki so tako neuporabne... vendar so te hiše trdne in so stale takito denarja, da jih nihče ne bo podrl...plačujemo trdnost, ki jo pravzaprav nosimo. Racionalna arhitektura, ki je prilagodljiva...je vizija nove arhitekture. Napihljiva arhitektura izgleda danes že najboljše realizacija zahvat po okolju, ki je dovetno za nove potrebe, za svobodno in kreativno uporabo...mehr je premičen...velikost mehruja je teoretično ogromna...trdnost mehruja je velika...pri tem pa je zelo poceni. Stane 1/5 - 1/2 cene običajne hiše istih dimenzij...pnevmatiske konstrukcije se pojavljajo vseporavno: preko bazenov, tenis igrišč, čez polja peradišnikov. Veliki rastlinjaki so polovicu cenejši od klasičnih, v njih lahko uporabljamo običajne obdelovalne stroje, ker ni vmesnih podpor...zdi se da so to prve realizacije bodoče arhitekture, vizija, ki je v zraku in jo več si menjatimo vsi.

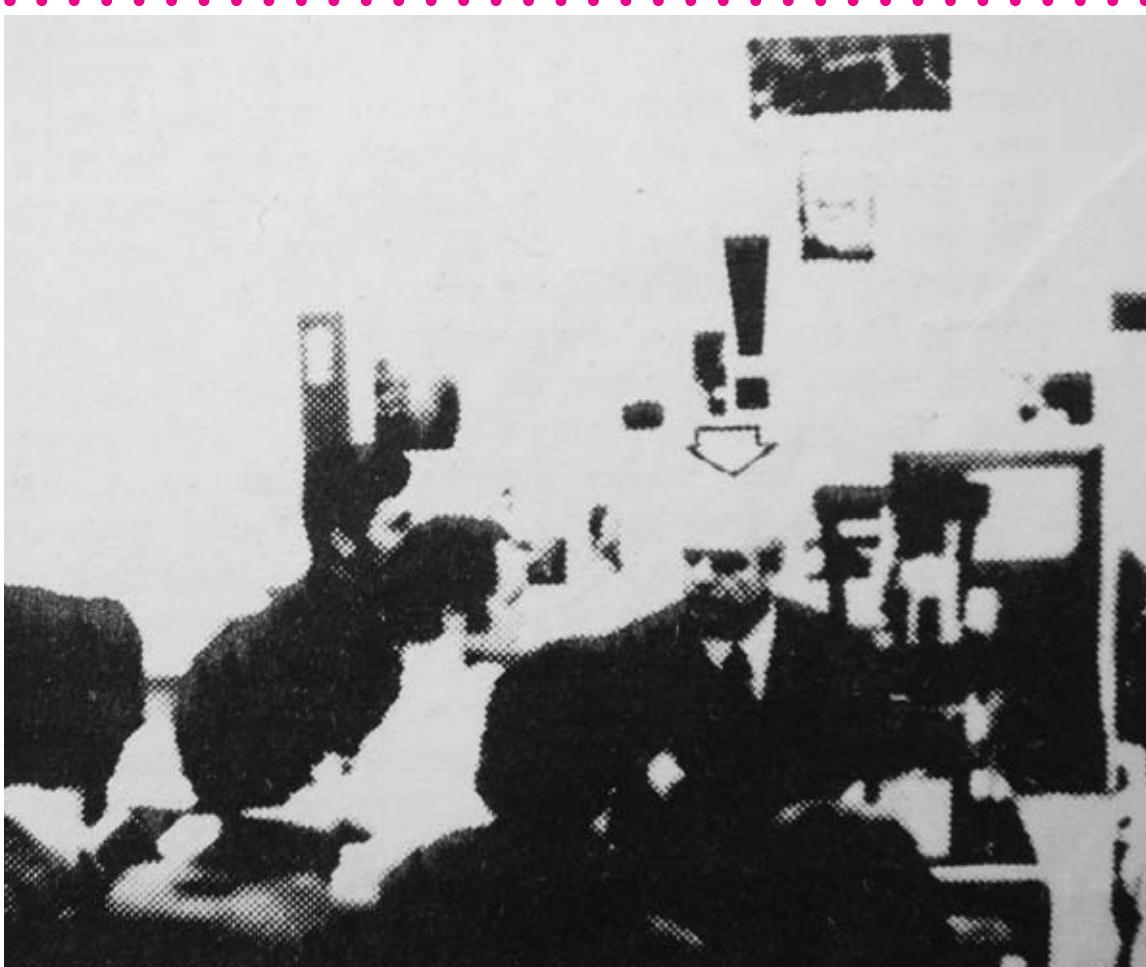
Prvi naval pnevmatskega navdušenja je mimo.

Res je, da je pneumo polovico cenejša, da manj traja in omogoča razvoj novim zanovom. Res je, da je danes nemogoče planirati za dobo 50 ali 100 let in da stavbe zestari in ovira, že predno je dotrajana, da jo lahko odstranimo le tako, da jo fizično uničimo, da pneumo postavimo ali odpeljemo v nekaj urah. Res ja, da je na Švedskem 900 hal z uporabno površino 1 000 000 m² itd.

Res pa je tudi, da pnevmatska skupina v sobi 25, kjub dvem študijam v skupni nakladi okoli 350 izvodov, sestankovanju, prepridevanju, sodelovanju s tovarno, načrtom 1:200, člankom v časopisih ugotoviln, da ni nikjer kakšnega posebnega zanimanja. Tovarna Induplat je dosegel postavila vsega tri pnevmatske hale (eno sebi), kar je najbrž izjema, ki potrjuje pravilo, da pnevmatskih hal v resnici NOČEMO.

Pa ne zato, ker smo Slovenci jako nezaupljiv narod do novotrij, ki se podrejo, ko nastavimo Šivanko ali ker pnevmatiki nismo dovolj intenzivno lezli z glavo skozi sid.

Stran iz AA

Razstava Soba 25, Edo Mihevc obišče razstavo v Ravnikarjevi Sobi 25, 1971

It is clear to me that I had a great privilege to found myself in the Room 25 during that year, in the room where we were different blokes and Bojana.

We had a perfect chemistry between us, in the room where this educational experiment was taking place full of free creativity, the exact opposite of the rigid standard curriculum. As I understand, Professor Ravnikar was not a fan of polytechnic education for architects but advocated academic educational principles. This approach was difficult in studios full of students so until then Professor Ravnikar was using his assistants to deal with masses of students, and this generated the output of architects similar to other studios in the faculty of architecture according to the curriculum carried out by assistants. There was no possibility for free student creativity; there was no direct contact with the Profes-

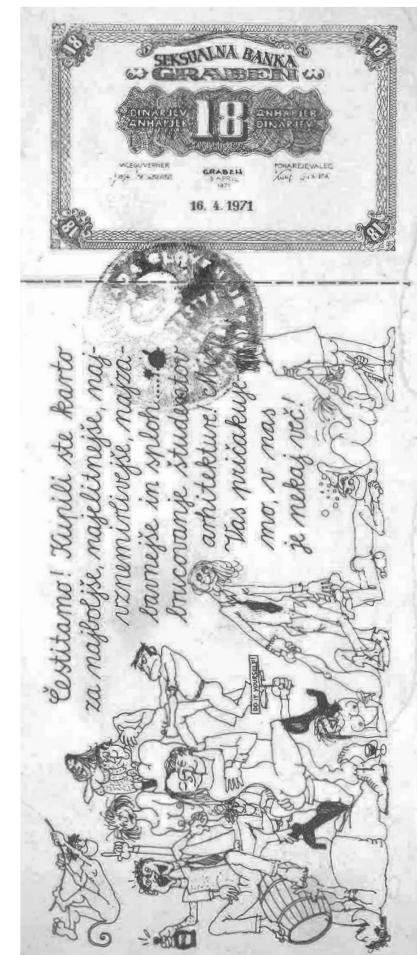
sor, who would work with individual student, which is essential for someone's intellectual development.

This year, when Professor Ravnikar sacked his assistants he set out a radical and interdisciplinary curriculum, he allowed the students to freely exercise their creativity, he made himself available to them and worked with them. Idealism and Utopia ...

Our story of course did not last for long. In autumn all was as it should have been. My generation occupied positions of Professor Ravnikar's assistants and all was as before. Old man gave up and he was again hiding in his room.

Soon after came the postmodern ideology, architecture is art again, as recorded somewhere by one of its protagonists, who made a very successful career at the faculty of architecture. The activities and developments

in Room 25 were forgotten, never evaluated, although still worth considering. Today we are only writing memories.

Borut Burger, 1972